

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Digte 1908-1918. - 1918

Citation: Aakjær, Jeppe: "Digte 1908-1918. - 1918", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-idm139850572892160/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

FRA SVENSK.

TRE BIBELSKE VISER.

(C. M. Bellman.)

I.

JOACHIM udi Babylon
 havde en Hustru, Susanne.
 ; Hæv din Kande, ;
 tøm den redebønt!
 Joachim var en gjennemhæderlig Mand,
 Fruen saa hæderlig omtrent som han.
 ; Hjærter mange ;
 stak den Glut i Brand.

Takkes skal du, Susanne kjær,
 Skaal for hver dydelig Mage!
 ; Lad os smage ;
 nu paa Mosten her!
 Slaa nu paa Glasset, lad os juble i Kor,
 Tøsen som Knæsen, Gubbe som Mor,
 ; lad os synge, ;
 Skaalen er saa stor.

Joachim kunde — efter Skriftens Ord —
 føre det herligste Leven,
 ; give Greven ;
 ved et veldækt Bord.
 Fru'n for sit Kjøkken vandt saa meget Behag,
 hungrige Friere hver evige Dag!
 ; Hurra, Gubber ;
 for saa godt et Lag!

Hør nu, Brødre, hvad Vej det tog:
 Naar Kalaserne tystne,
 ; tvende Lystne ;
 Kreds om Fruen slog.

Gubberne kryber om hinanden tyst,
 Troskab bor dog i Susannes Bryst,
 ; Afsiag ramte ;
 deres tule Lyst.

Joachim havde under Havens Træ'r
 dannet det yndigste Eden;
 ; Middagsheden ;
 fandt Susanna der.
 Rundt om en Dam stod der Ege og Lind,
 skønne Susanne tog Bad som en Hind;
 ; naar hun plasked, ;
 titted Liljer ind.

Stod to Skalker bag Lindes Læ,
 tured paa Joachim's Frue,
 ; tændt i Lue ;
 af saa sødt et Knæ.
 „Hej,“ hvæsed Skalken til sin Medskalk frem,
 „Hej, det er Middag, skal vi nu gaa hjem!“
 ; To Kanaljer ;
 var de i hvert Lem.

Let forstaaer man de Skalkers Trik,
 hvad de havde i Sinde.
 ; Hoffer trinde ;
 daared mangt et Blik!
 Øjet drog Hjærtet, men Susanne drog alt,
 Laas var for Porten og Vagten kaldt,
 ; Blodets Hede ;
 fjorten Grader faldt!

Saa gik Dyden sin Sejersgang;
 Himlen Susanne belønne!
 ; Blandt de Skjønne ;
 hun har dobbelt Rang.
 Slaa nu paa Glasset; nyd det korte Liv!
 Vakre smaa Hjærter, — søde Tidsfordriv!
 ; Lad os drikke ;
 uden Larm og Kiv.

II.

En Potifars Hustru saa daarende kjær
 lønligt for Josef mon sukke,
 ta' ham om Armen og hvisker saa nær:
 „Bliv her, bliv her!“
 En Rose saa dejlig, som slet ikke stak,
 stod for vor Josef at plukke,
 men som en Lømmel' han ofred sin Frak,
 — jo, Tak, jo, Tak!
 Ak, om jeg sattes i Josefs Sted,
 jeg løb knapt et Fjed.

Men Josef, den Taabe, ad Døren han før,
 Nymfen hun vinker og be'er.
 Aldrig i Verden en Daare saa stor
 har traadt vor Jord.
 Frit æde og drikke i Potifars Sal,
 Ild paa Kaminen af Ceder,
 ingen Dueller og ingen Rival
 med Kvalm og Kval.
 Skaal for den Frue i Potifars Arm,
 hun sover saa varm.

Men Fejten hos Josef var kun, at han Drik
 flyed, afskyed med mere,
 derfor benovet ved Skjønhedens Blik
 hans Mod slog Klik.
 Blandt Gardens Kaptajner en maade'ig én
 Potifar var mellem flere,
 søvngig i Sengen, og tynde hans Ben,
 en Glut til Mén.
 Skaal for den Frue i Potifars Hus,
 hun kranset vort Krus!

III.

„Gubben Noa“, var en Hædersmand;
 straks han kom fra Arken
 han plantede i Marken
 „Vin og Vin, ja!“ : saadan gjorde han.

„Noa ro'ede“, fra sin gamle Ark,
 fyldte sine Tasker
 med Bimler og med Flasker
 „for at drikke“, : paa den grønne Mark.

„Vel han vidste“, : at Guds Skabning var
 tørstig af Naturen,
 Folk som Fæ i Puren,
 „derfor Gubben“, : Vinen plantet har.

„Mutter Noa“, : var en Hædersfru,
 gav sin Mand at drikke,
 lod i Fred ham hikke:
 „slig en Hustru“, : tog vist gjerne du!

„Aldrig sa' hun“, : „Kjære Far, saa, saa!
 Sæt nu fra dig Kanden!“
 Nej, med Kys paa Panden
 „lod hun Gubben“, : sa' sig Sengen naa.

„Gubben Noa“, : havde fagert Haar;
 Fip paa Dobbeltbogen,
 Kinder som Skarlagen;
 „og til Bunden“, : drak han: Hej! Godtaar!

„Herlig var da“, : denne grønne Jord;
 hver blev budt det Bedste;
 ingen tørstig Næste
 „sad og hængte“, : ved et duget Bord.

„Ingen Skaaler“, : voldte da Besvær,
 ej hin dumme Lære:
 „Jeg skal ha' den Ære — —“
 „Nej, til Bunden“, : drak man ud — som her!

1907.

DET FØRSTE KYS.

(Joh. L. Runeberg.)

I Sølvskyens Kant sad Aftenstjernen,
 I fra Lundens Skumring spurgte hende Ternen:
 Sig, Aftenstjerne, hvad i Himlen tænkes
 naar første søde Kys den Elskte skjænkes,
 og Himlens rene Datter hørtens svare:
 Til Jorden fitter Lysets Engleskare
 og ser afspejlet deres egne Glæder,
 blot Døden vender Øjet bort — og græder.

1890.

DE FANGNE.

(Joh. L. Runeberg.)

PAA den røde Elvebund
 fiskede en Yngling Perler,
 fandt en Perle, blaa som Himlen,
 og saa rund som Himlens Stjerne.

Men en Pige laa i Perlen,
 og hun bad en Bøn og sagde:
 „Offer dog din Perle, Yngling,
 bryd mit Fængsel, lad mig fare,
 et taknemligt Blik i Stedet
 jeg dig for min Frihed skjænker.“
 „Nej ved Gud, min søde Pige,
 Perlen er dog altfor kostbar;
 bær med Taalmod du din Lænke,
 mange bærer én langt værre.“ —
 Sønderbrød hun sagte Skallen,
 Morgenrøden lig i Skjønhed

skjød han op ved Guttens Side,
 gyldne Lokker dulgte Panden,
 Rosenblod i Kinden gløded. —
 Stum i hendes Skjønhed fanget
 stod i tredje Timer Guttens.
 Da den tredje var omme,
 bad han tyst en Bøn og sagde:
 „Offer dog din Skjønhed, Pige,
 bryd mit Fængsel, lad mig fare,
 og dig en taknemlig Taare
 vil jeg for min Frihed skjænke.

„Nej, ved Gud, du søde Yngling,
 Perlen er dog altfor kostbar.
 Bær med Taalmod du din Lænke,
 mange bærer én langt værre!“

1890.

JEG SER PAA TERNERNES SKARE.

(Joh. L. Runeberg.)

JEG ser paa Ternernes Skare,
 jeg spejder og spejder bestandig,
 den skønneste vil jeg vælge
 men fejler dog stadig i Valget.
 Den ene har klarere Øjne,
 den anden friskere Kinder,
 den tredje har faldere Læber,
 den fjerde har varmere Hjærte.
 Saa findes ej én som savner
 det noget, som fængsler mit Hjærte;
 jeg kan ikke én forskyde —
 o, turde jeg kysse dem alle!

1890.

SMAAVERS.

(Joh. L. Runeberg.)

YNGLINGEN blev femten Aar — og tro'de
 ej endnu at Elskov var i Verden,
 og han leved fem Aar til og tro'de
 ej endnu at den var til i Verden.
 Kom da brat en underdejlig Pige,
 som i nogle Timer Gutten lærte,
 hvad i tyve Aar han ikke fatted.

Pigen kom fra Mødet med den Elskte,
 kom med røde Hænder. Mod'ren spurgte:
 „Hvorfor er din Haand saa rød, min Datter?“
 Pigen sagde: „Jeg har plukket Roser,
 paa dens Torne revet mine Hænder.“
 Atter kom hun fra sin Elskers Møde,
 kom med røde Læber. Mod'ren spurgte:
 „Hvorfor rødmer dine Læber, Datter?“
 Pigen svared: „Jo, jeg har spist Jordbær,
 deres Saft har farvet mine Læber.“
 Atter kom hun hjem fra Stævnemøde,
 kom med blege Kinder. Mod'ren spurgte:
 „Hvoraf hvidner dine Kinder, Datter?“
 Pigen svared: „Red en Grav, o Moder,
 glem mig der og sæt et Kors derover,
 og paa Korset rist de Ord jeg siger:
 En Gang kom hun hjem med røde Hænder,
 thi de rødmed mellem Elsk'rens Hænder;
 én Gang kom hun hjem med røde Læber,
 thi de rødmed ved den Elsktes Læber;
 senest kom hun hjem med blege Kinder,
 de blev blege ved den Elsktes Utro.“

Ved en Piges Vindu stod en Yngling
 trende længe, lyse Sommernætter,
 løkkede og bad om at bli' indladt.
 Første Aften fik han Skjænd og Truster,
 anden Aften fik han Graad og Bønner,
 tredje Aften fik han Vindvet aabnet.

1890.

OJAN PAVO.

(Joh. L. Runeberg.)

STOR var Tavasthønden Ojan Pavo,
 stor og vældig iblandt Finlands Sønner,
 støt som en med Gran bevokset Klippe,
 djærv og rask og kraftig som en Stormvind.
 Træer havde han med Rødder oprykt,
 tugtet Bjerne med sin blotte Armkraft,
 løftet Heste over høje Gjærder,
 knælagt stærke Mænd som var de Halmstraa.
 Og nu stod den stærke Ojan Pavo
 stolt og vældig frem paa Lagmandstinget.
 Midt paa Gaarden stod han iblandt Folket
 som den høje Fyr imellem Smaaskov.
 Og han løftede sin Røst og sagde:
 Hvis her findes en, af Kvinde ammet,
 som formaar at holde mig paa Stedet
 saa jeg ikke røre mig af Flækken,
 han maa tage mine fede Agre,
 han maa have mine Sølveskatte,
 han maa eje mine mange Hjørde
 og med Krop og Sjæl er jeg hans Slave.
 Saa til Folket talte Ojan Pavo;
 men forskrækked' stode Byens Karle
 tavse i den stolte Ojans Nærhed,
 og der traadte ingen frem imod ham.
 Men med Kjærlighed og med Beundring
 saa de Skjønne paa den unge Kjæmpe,
 thi han stod, den stærke Ojan Pavo,
 som den høje Fyr imellem Smaaskov,
 Øjet straalte som en Himlens Stjerne

og hans Pande lyste klar som Dagen,
 og hans gule Haar sank mod hans Axler
 som et sølvsprængt Vandfald over Fjældet.
 Men af Kvindeflokken fremstod Anna,
 hun den skønneste af Egnens Piger,
 herlig som den lyse Dag at se paa.
 Raskt hun traadte hen til Ojan Pavo,
 slog omkring hans Hals de runde Arme,
 nærmede sit Hjerte til hans Hjerte,
 pressede hans Kind mod sine Kinder
 og saa bød hun ham at slide løs sig.
 Men den stærke Yngling stod besejret,
 kunde ikke røre sig af Flækken
 men kun sige aandeløs til Pigen:
 Anna, Anna, du har vundet Prisen,
 du maa tage strax min rige Bopæl,
 du maa have mine Sølveskatte,
 du maa eje mine mange Hjørde
 og med Krop og Sjæl er jeg dit Eje.
 1890.

FRA VÆRMLANDSK.

BREMSENS MØSSE*).

(F. A. Dahlgren.)

Og Bremsen han før til Marked engang,
 der fik han den grønneste Møsse,
 og saa fløj han hjem og summed og sang —
 og hjemme han havde i Tøsse.

Men bedst som han fløj saa tænkte han brat:
 „Nej har jeg nu faa't mig en Møsse,
 saa skal jeg da komme som Ka'l for min Hat
 og ej som et Fjols til Tøsse.“

*) Svensk Hovodtøj.